

Odločba Upravnega sodišča RS: Sodba U 237/2002

Zbirni podatki

Opravitna številka: Sodba U 237/2002
Evidenčna številka: UC0030023
ECLI: ECLI:SI:UPRS:2004:U.237.2002
Oddelek: Upravni oddelek
Organizacijska enota: Zunanji oddelek v Celju
Datum: 16.11.2004
Področje: UPRAVNI POSTOPEK
Institut: vročanje
[Povezava do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Povezave

ZUP člen 83, 85, 87, 95.

Besedilo

Jedro

Tudi po presoji sodišča je vročitev vabila preko družbe za vročanje AAA, na način kot to izhaja iz listin upravnega spisa, šteti kot vročitev, ki je podlaga za prisilni privod.

Izrek

Tožba se zavrne.

Obrazložitev

Z izpodbijano odločbo je tožena stranka zavrnila pritožbo tožnika zoper sklep Davčne uprave Republike Slovenije, Davčnega urada B, številka ... z dne ... s katerim je navedeni organ odredil, da se tožnika privede na Davčni urad B. Tožena stranka se v razlogih svoje odločitve sklicuje na ugotovitev, da se v spisu nahaja potrdilo o odstopu dokumentacije Policijske uprave B, št. ... z dne ..., kjer je med drugim navedeno kje je bila popisana dokumentacija zasežena in poleg ostalih naslovov navaja tudi naslov dejanskega prebivališča C.C., ulica D., E. in F.F., ulica G., B. V spisu pa se nahaja tudi poročilo družbe AAA d.o.o., Škofja vas, o vročitvi vabila, v katerem je navedeno, da je vročitev opravljena skladno s 95. členom Zakona o splošnem upravnem postopku osebno naslovniku dne 4.6.2002 okoli 7.20 ure na naslovu ulica G., B., in da je naslovnik na zvonjenje odprl vhodna vrata, po tem, ko mu je bilo predloženo, da se mu vroča vabila, pa je dejal, da pisanja ne bo sprejel in da naj se ga vrne naslovniku ter zaprl vrata za seboj. Ker naslovnik brez zakonitega razloga ni želel sprejeti pisanja je bilo le-to zataknjeno za vhodna vrata. V spisu se nahaja tudi povratnica s katero je organ prve stopnje pritožniku vročal sporno vabilo preko Pošte Slovenije na naslov ulica G., B., ki pa ga pritožnik ni dvignil. Na povratnici o vročitvi spornega vabila je pošta dne 30.5.2002 označila kot razlog vrnitve pošiljke, da je naslovnik ni dvignil in ne da je preseljen kot to navaja pritožnik, kar pomeni, da kljub zatrjevanju dejanski spremembi prebivališča pritožnik od decembra 2001 ni preusmeril vročanja poštinih pošiljk iz svojega prejšnjega naslova na nov naslov. V nadaljevanju se tožena stranka sklicuje še na izpiska iz sodnega registra z dne 15.5.2002 za pravni osebi HHH, proizvodnja

in trgovina d.o.o., B, s sedežem ulica G., B. in III, intelektualne storitve d.o.o., B, s sedežem ulica G., B., katerih direktor je pritožnik. Iz obeh izpiskov iz sodnega registra je razvidno, da je vpisan v sodni register kot zastopnik z naslovom, B., ulica G. .

Po navedbah tožene stranke je namen osebnega vročanja v tem, da je naslovnik obveščen o poštni pošiljki. Pritožnik je v spis sicer predložil dokaz svojega prebivališča s fotokopijo osebne izkaznice, vendar prijavljeno uradno prebivališče ne pomeni vedno dejanskega prebivališča posameznika, kar se je izkazalo v obravnavanem primeru, pri čemer se tožena stranka ponovno sklicuje na podatke Policijske uprave Celje in poročilo vročevalca AAA d.o.o. . Iz navedenega tožena stranka zaključuje, da je bila vročitev vabila z dne 17.5.2002 opravljena skladno z določbo 85., v zvezi z določbo 95. člena Zakona o splošnem upravnem postopku. Ker se pritožnik vabilu ni odzval, svojega izostanka pa tudi ni opravičil, čeprav je bil v vabilu opozorjen, da je dolžan morebitno upravičeno odsotnost nemudoma sporočiti organu, ki je vabilo izdal, sicer bo prisilno priveden, je bil sklep o prisilni privedbi izdan zakonito.

Tožnik meni, da se v sporni zadevi prisilna privedba ne bi smela izvesti in da je nezakonita, hkrati pa vlaga zahtevo za izločitev pooblaščenih oseb Davčnega urada B, gospe J.J. in K.K. iz postopka inšpiciranja gospodarske družbe HHH d.o.o., skladno s 1. odstavkom 37. člena Zakona o splošnem upravnem postopku. Njuna nepristranost izvira iz napovedane tožbe zoper njiju, zato ne moreta objektivno in nepristrano opravljati procesa inšpiciranja. Tožba, ki jo namerava vložiti tožnik pa je popolnoma utemeljena in izhaja iz nezakonitega sklepa o njegovi prisilni privedbi. Navaja, da sta mu uradni osebi s povsem očitno napako pri vročanju poziva za davčno inšpiciranje povzročili nepopravljivo psihično škodo, ki mu je nastala s prisilno privedbo na davčni urad B.. Pooblaščenim osebam sta pošiljali poziv za davčno inšpiciranje dveh družb na zastopnika družbe F.F., na naslov, ulica G., B. . S tem je bila storjena bistvena kršitev določb postopka, saj bi morali pooblaščenim osebam poslati poziv na obe

družbi, v kolikor pa sta želeli poslati poziv direktno zakonitemu zastopniku, pa bi morali poizvedeti njegovo prebivališče kamor bi naslovili poziv. Od decembra 2001 je njegovo prebivališče na naslovu ulica M., E., kar je dokazal tudi s fotokopijo osebne izkaznice. Poleg tega je vročanje na tekoči uradni naslov praksa davčnega organa, saj mu je isti davčni organ vročil pošiljko za drugo zadevo na isti dan, kot je bila opravljena nezakonita prisilna privedba, torej dne 28.6.2002 in to na pravi naslov, ulica M., E. . S tem odpade kakršnokoli izgovarjanje na napako v evidencah davčnega organa oziroma poizvedovanja pri drugem organu, saj je bil davčni organ seznanjen s pravim naslovom in ga je v drugi zadevi v istem časovnem obdobju tudi pravilno navajal. Meni, da je s takim ravnanjem podana očitna malomarnost in povzročanje škode, podan pa je tudi sum na namerno zlonamernost. S tem ko so ga policisti iskali dne 27.6.2002 in 28.6.2002 so vznemirili tudi njegovo mater. Dne 27.6.2002 je na organ prve stopnje poslal dopis, s katerim bi, ob ažurni reakciji organa prve stopnje, še uspel preprečiti nepopravljivo škodo, vendar organ na dopis ni reagiral, zato je do privedbe tudi prišlo. V krajšem razgovoru s pooblaščen osebo J.J. se je upravni organ skliceval na poročilo AAA d.o.o., da mu je bila pošiljka vročena, čeravno naj bi prejem odklonil. Ta trditev je neresnična in izhaja iz napake vročevalca, ki ni mogel vedeti kdo je tistega dne oprl vrata, saj tožnik zagotovo ni bil, ker ga tistega dne tam ni bilo. Davčni organ je potem prejel dopis njegove matere, da na naslovu ulica G., B., ne biva in da naj pošljejo vabilo na pravi naslov. S tem je bil organ prve stopnje obveščen o napačni vročitvi in bi moral napako popraviti. Meni, da so s tem podani zadostni razlogi za utemeljeno tožbo in utemeljen sum o nepristranosti pooblaščenih oseb. V kolikor bo ocenil, da so podani tudi razlogi za kazensko ovadbo po 262. členu KZ SR, bo vložil tudi to.

Tožnik vztraja pri tem, da je bila prisilna privedba nepotrebna in neupravičena. Navaja, da se ni izmikal uradnemu postopku, pri čemer se sklicuje na dopis davčnemu organu prve stopnje z dne 27.6.2002 v katerem je davčni organ pozval, da mu pošlje sporočilo na pravi naslov in ga opozoril na posledice. Prav tako ga je seznanil z dejstvom, da živi na drugem naslovu in v ta namen tudi poslal fotokopijo osebne izkaznice. Prisilni privod je ukrep, ki se, glede na 73. člen Zakona o splošnem upravnem postopku, sme izvesti le, v kolikor je bilo vabilo stranki vročeno v redu, pa vabljeni ne pride in izostanka ne opraviči. Tožnik je svoj izostanek ustrezno pojasnil s citiranim dopisom, izostanek pa je pojasnjen tudi z vlogo matere, ki je navedla, da tožnik ne živi na naslovu ulica G., B. in pozivom, naj se vabilo pošlje na pravi naslov. Po navedbah tožnika pa tudi potrdilo Policijske uprave B. o zaseženi dokumentaciji ne more biti uporabljeno kot verodostojen vir informacij. Tožnik sam ve kje biva in je o tem pravočasno posredno obvestil toženo stranko z ustrežno prijavo spremembe bivališča na Upravni enoti B.. Po tožbenih navedbah bi morala biti vročitev opravljena bodisi v stanovanju kjer tožnik stanuje, bodisi tam, kjer je zaposlen. Glede na to, da naslov ulica G., B., ne izpolnjuje ne enega, ne drugega pogoja, saj tožnik tam niti ne stanuje, niti ni zaposlen, se tako poročilo ne more šteti kot dokaz o pravilni vročitvi. Edina predpostavka verodostojnega dokaza je namreč listina Policijske uprave B., ta pa se ne more šteti kot verodostojni vir podatkov, tem bolj, ker je bila tožena stranka o

tem še posebej obveščena. Tožnik vztraja pri trditvi, da dne 4.6.2002 ni odprl vrat na naslovu ulica G., B., ker je bil tega dne na delovnem mestu že ob 7.00 uri, kar potrjujejo zapisi o delovnem sestanku tistega dne in očitvidci in o čemer bi tožnik lahko predložil dokaze kar pa po njegovem mnenju niti ni smiselno, ker je že sama napotitev na vročitev vabila na ta naslov napačna. Tožnik meni, da je svojo dolžnost do državnih organov opravil s prijavo spremenjenega bivališča na upravni enoti. O dolžnosti preusmerjanja pošiljk pa ni bil seznanjen in glede tega podlage v slovenski zakonodaji tudi ne najde. Navedba "ni dvignil" na vrnjeni pošiljki z dne 30.5.2002 zgolj seznanja pošiljatelja, da vročitev ni bila opravljena. O preselitvi neke osebe je poštni uslužbenec lahko seznanjen, ali pa tudi ne. V situaciji, ko na nabiralniku ostane enak priimek, izbrisano pa je zgolj eno osebno ime, je seznanjenost zelo težko pričakovati. Tožnik F.F. fizična oseba. Spremembo bi morali priglasiti pravni osebi, ne tožnik. Glede na 87. člen Zakona o splošnem upravnem postopku pa je bilo po njegovem mnenju predpisano obvezno osebno vročanje, torej fizični osebi. Davčni organi nikoli ni zanikal dejstva, da je v drugi zadevi v istem časovnem obdobju poslal tožniku pošto na pravi naslov in se o tem tudi ni opredelil. Iz izpodbijane odločbe je razvidno, da želi ta prikazati številne olajševalne okoliščine napačnega vročanja in s tem napačnega sklepa o prisilni privedbi. Tožnik navaja, da bi moral davčni organ, zaradi občutljivosti vdora v zasebnost in dostojanstvo posameznika, še posebej paziti, da izdaja zakonite sklepe o prisilni privedbi. Meni, da je prišlo do nepopravljive škode, ki jo lahko delno odpravi le sodišče, ki naj izpodbijano odločbo in prvostopni sklep odpravi, toženi stranki pa naloži plačilo stroškov tega postopka.

Tožena stranka v odgovoru na tožbo predlaga zavrnitev tožbe iz razlogov navedenih v izpodbijani odločbi.

Zastopnik javnega interesa je udeležbo v tem upravnem sporu priglasil.

Tožba ni utemeljena.

Po določbi 73. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP), se mora povabljeni vabilu odzvati. Če zaradi bolezni ali iz kakšnega drugega opravičenega vzroka ne more priti, mora to takoj po prejemu vabila sporočiti organu, ki mu je vabilo poslal, če nastane vzrok pozneje, pa takoj, ko zanj zve. Če tisti, ki mu je bilo vabilo v redu vročeno, na vabilo ne pride in izostanka ne opraviči, se lahko privede, poleg tega pa tudi kaznuje z denarno kaznijo do 20.000 SIT. Tak ukrep se sme uporabiti samo, če je bilo v vabilu navedeno, da se bo uporabil.

Predmet spora je v obravnavanem primeru vprašanje ali je bil z vročitvijo vabila tožniku na način kot izhaja iz listin upravnega spisa, izpolnjen pogoj za izdajo sklepa o prisilni privedbi oziroma ali je vročitev vabila z nabitjem na vrata stanovanja ulica G., B., šteti za vročitev, ki jo za take primeru predpisuje ZUP.

Po določbi 85. člena prej navedenega zakona se vročitev praviloma opravi v stanovanju oziroma tam, kjer je naslovnik zaposlen. V skladu s 95. členom ZUP v primeru, če oseba, ki bi po tem zakonu spis morala sprejeti, tega brez zakonitega razloga

noče storiti, pusti vročevalec spis v stanovanju, kjer taka oseba stanuje, oziroma v prostorih, kjer je zaposlena, ali pa nalepi spis na vrata stanovanja oziroma prostorov, ali ga pusti v predalčniku. Če se opravi vročitev tako, kot je določeno v prejšnjem odstavku, zapiše vročevalec na vročilnici dan, uro in razlog odklonitve sprejema ter kraj, kjer je spis pustil; šteje se, da je s tem vročitev opravljanja.

Iz listin upravnega spisa izhaja, da je davčni organ na tožnika, kot direktorja pravih oseb HHH d.o.o., ulica G., B. in III d.o.o., ulica G., B., naslovil vabilo z dne 17.5.2002, ki je bilo vrnjeno s pripisom Pošte B: "ni dvignil". Dne 4.6.2002 je družba AAA d.o.o., poslala davčnemu organu "poročilo o vročitvi" za tožnika in v njem navedla: "v zvezi z vročitvijo pisanja naslovniku, vas obveščamo, da smo: 1. vročitev opravili v skladu s 95. členom ZUP-a: - osebno naslovniku, dne 4.6.2002. Naslovnik je brez zakonitega razloga odklonil podpis povratnice in sprejem, zato mu je bilo pisanje zataknjeno za vhodna vrata (nima poštne nabiralnika). Naslovnika smo iskali na naslovu bivališča okoli 7.20 ure, na zvonjenje je vhodna vrata odprl naslovnik sam. Ko smo mu predočili, da imamo zanj pisanje oz. vabilo, je dejal, da pisanja ne bo sprejel in da ga naj vrnemo naslovniku, ter vhodna vrata zaprl za sabo. Pisanje mu je bilo zataknjeno za vhodna vrata stanovanja." Dne 6.6.2002 je davčni urad prejel obvestilo M.M., matere tožnika, s katerim obvešča davčni urad, da je na vratih svojega stanovanja našla zalepljeno kuverto s priloženim vabilom za F.F.. Pri odstranitvi kuverte se je slednja odprla, zato vsebino pošiljke vrača. Prosi, da vabilo za F.F. davčni urad pošlje na njegov domači naslov, ker da pri njej že več mesecev ne biva.

Sodišče ne dvomi v ugotovitev tožene stranke, pred tem pa tudi prvostopnega upravnega organa, da so bili v sporni zadevi izpolnjeni pogoji za prisilno privedbo. Tudi po mnenju sodišča je vročitev preko družbe AAA na način kot to izhaja iz listin upravnega spisa, šteti kot vročitev, ki je lahko podlaga za prisilni privod. Iz vabila je tudi razvidno, da je bil tožnik opozorjen, da bo v primeru, če se vabilu ne bo odzval in svojega izostanka opravičil, uporabljen ukrep prisilne privedbe. Pri tem sodišče izhaja še iz določb 83. člena ZUP po katerih se vročanje vabil, odločb, sklepov in drugih uradnih spisov, opravlja praviloma tako, da se spis izroči tistemu, ki mu je namenjen (naslovniku). Spisi se vročajo po pošti ali pa jih vroča organ po svoji uradni osebi ali po pravni ali fizični osebi, ki opravlja vročanje spisov kot svojo dejavnost. Način vročitve določi organ, čigar spis je treba vročiti. Ne glede na predpise o poštinih storitvah, se odločbe in sklepi vročajo po določbah tega zakona, če ni s posebnim zakonom drugače določeno. Odločbe in sklepi, s katerimi je določen rok, ki se ne more podaljšati, se morajo vročiti osebno tistemu, kateremu so namenjeni (prvi odstavek 87. člena ZUP). Glede na navedeno in ker gre za vabilo, za katerega ni predpisana obvezna osebna vročitev, je ravnanje vročevalca kot pooblaščenega družbe za vročanje, ki je vročitev opravil po določbi 95. člena ZUP, pravilna.

Glede na navedeno so neutemeljeni tudi vsi tožbeni ugovori, da vročitev v spornem primeru sploh ni bila opravljena in da je bila opravljena na naslovu, na katerem tožnik ne prebiva. Tožnik je

namreč zakoniti zastopnik vsaj dveh družb, za kateri iz sodnega registra izhaja, da poslujeta na naslovu ulica G, B, iz uradnega zaznamka z dne 28.6.2002 pa tudi izhaja, da je bilo s tožnikom dogovorjeno glede termina v katerem se bo opravljal inšpekcijski pregled in da je tožnik vztrajal pri tem, da se inšpekcijski pregled opravlja na naslovu ulica G., v B.. Kot je navedla že tožena stranka, vročitev po določbah ZUP ni vezana izključno na kraj stalnega prebivališča temveč je vezana na določeno osebo (fizično ali pravno). Po določbi prvega odstavka 85. člena ZUP se vročitev praviloma opravi v stanovanju oziroma tam, kjer je naslovnik zaposlen, odvetniku in notarju pa v njegovi odvetniški oziroma notarski pisarni oziroma osebi, ki je zaposlena pri odvetniku ali notarju. Ker v zadevi ni sporno, da imata družbi HHH d.o.o. in družba III d.o.o., sedež na naslovu ulica G., upravni organ ni ravnal v nasprotju s prej navedenimi določbami ZUP, ker je vabilo, ki je bilo naslovljeno na tožnika kot zakonitega zastopnika teh družb, naslovil na ta naslov. Neutemeljene in nedokazane so tudi trditve tožnika, da se v času vročanja sploh ni nahajal na prej navedenem naslovu zaradi česar mu naj ne bi bilo mogoče očitati odklonitve sprejema pošiljke po določbi 95. člena ZUP. Družba AAA d.o.o. je namreč pooblaščen družba za vročanje, ki so ji pravila vročanja dobro poznana. Zato sodišče nima pomislekov v njeno poročilo in ugotovitve, ki iz tega poročila izhajajo.

Res je sicer kot navaja tožnik v tožbi, da iz predložene fotokopije osebne izkaznice izhaja, da ima tožnik prebivališče prijavljeno v Vojniku, Parmova ul. 1 in da je bil ta naslov naveden pri vročanju opomina davčnega urada z dne 12. 6. 2002. Kot je sodišče že navedlo pa ta okoliščina še ne pomeni, da bi moral davčni organ pošiljke za tožnika naslavljati izključno na ta naslov, ker je bila, kot izhaja iz pripomb potrdila o odstopu dokumentacije, ki ga je izdala Policijska uprava B, tudi dokumentacija zasežena na več mestih, med drugim tudi na naslovu ulica G., B., ki ga kot naslov dejanskega prebivališča tožnika navaja policijsko poročilo, na tem naslovu pa je tudi sedež tožnikovih družb.

Sodišče pa se v tem postopku ne namerava spuščati v presojo tožbenih ugovorov, ki se nanašajo na izločitev uradnih oseb, ker gre v sporni zadevi za presojo okoliščin v zvezi z izdajo sklepa o prisilni privedbi in ne za postopek v zvezi z njegovim predlogom za izločitev uradnih oseb.

Ker je odločitev tožene stranke pravilna in na zakonu utemeljena, je sodišče tožbo, po določbi člena 59/1 Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 50/97, 65/97 in 70/00, v nadaljevanju ZUS), zavrnilo.

V sporni zadevi gre za presojo zakonitosti izpodbijane odločbe, zato tožnik, po določbi člena 59/1 ZUS, ni upravičen do povrnitve stroškov postopka.